

Považuje-li st-l podle dodatku k své žádosti z 21. července 1930 udání svá a obvinění neznámých pachatelů z malversací a z na cti utrhaní — jak obsažena jsou v žádosti ze 3. července 1930 — nikoli jen za jeden z důvodů pro své přemístění, nýbrž za samostatnou stížnost, přehlíží, že i tato udání byla vznesena jen v souvislosti s žádostí o zpětné přemístění do O. a na podporu této žádosti, že však nebyla žádným prostředkem směřujícím k zjednání nějakého práva st-lova. Ježto, jak dolíčeno, neměl st-l stihatelného nároku na to, aby žal. úřad vyhověl jeho žádosti o přemístění, nemohl úřad porušiti práva st-lova ani tím, že odepřel konati šetření o údajích v žádosti obsažených resp. že neposkytl st-li možnosti, aby svá udání při výslechu dokázal.

Nemá-li však st-l na přemístění žádného právního, před nss-em stihatelného nároku, nemůže býti vadou řízení, když žal. úřad, rozhoduje o jeho žádosti resp. stížnosti, st-le dříve nevyslechl a neprovedl dalšího st-lem požadovaného šetření, protože jest nerozhodno, z jakých motivů a důvodů žádosti o přemístění nevyhověl. Jest proto stížnost proti prvému z předeslaných výroků bezdůvodnou.

Ad II. Rozhoduje o stížnosti do rozhodnutí zem. voj. velitelství v Bratislavě, zmíněného shora pod č. II., musel nss vzhledem k ustanovení § 4 zák. o ss zkoumati předem svou vlastní příslušnost a dospěl k těmto závěrům:

Branný zákon č. 193/20 ve znění zák. č. 53/27 stanovil v § 33, že »osoby vojenské v činné službě podléhají vojenské trestní soudní a disciplinární pravomoci, pokud zvláštní zákony nestanoví výjimek«, a že »rozsah vojenské trestní a disciplinární pravomoci určuje vojenský trestní soudní řád a vojenská služební ustanovení«. Vl. nař. č. 141/27 provádějící tento zákon ustanovilo pak v § 270 odst. 3, že »rozsah vojenské kázeňské pravomoci upravuje zákon č. 154/23 (nyní ve znění zákona č. 55/27); jeho ustanovení o vojenské kázeňské pravomoci jsou podrobněji provedena ve služebním řádu branné moci« (srov. čl. 233 a 245 služ. řádu A-I-1). Zákon č. 154/23 upravuje v § 2 věcný rozsah vojenské kázeňské pravomoci, v § 3 určuje osobní rozsah její, v § 5 jedná o představených, jimž přísluší vojenská kázeňská pravomoc, a v § 7 o stížnosti do kázeňských trestů. Odst. 7 posléze zmíněného § stanoví: »Do vojenských kázeňských rozhodnutí (nálezů) nelze si stěžovati k nss-u«, kteréžto ustanovení bylo též převzato jako bod 300 do služebního řádu A-I-1.

Z ustanovení těchto vyplývá pro případ st-lův, že když o stížnosti jeho do kázeňského potrestání velitelem 10. pěší divise rozhodl žal. úřad nař. rozhodnutím, t. j. zem. voj. velitel, že jest rozhodnutí to podle odst. 4 § 7 cit. zák. rozhodnutím konečným a že stížnost k nss proti tomuto rozhodnutí jest vyloučena.

Slušelo proto stížnost, podanou proti rozhodnutí zem. voj. velitelství v Bratislavě ze 17. listopadu 1930 odmítnouti pro nepřípustnost.

Č. 10.294.

Obecní poplatky: * Podle pravidel o vybírání obecních poplatků stavebních v R. (shodných se vzorcovými pravidly vl. nař.

č. 143/1922 Sb.) nelze vedle poplatku »za novostavby, přístavby« atd., předepsaného podle § 6 za stavební povolení, ukládati tento poplatek ještě zvláště také za povolení k užívání stavby.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 11594/31.)

V ě c: Město R. proti okresnímu úřadu v Roudnici n. L. o obecní poplatek stavební.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Obecní úřad města R. předepsal platebním rozkazem z 2. ledna 1929 firmě Rudolf B., továrna na pluhy v R., na základě pravidel o vybírání obecních stavebních poplatků, schválených pro léta 1928—1934 výnosem zsv-u v Praze z 12. září 1928, za udělení povolení ke stavbě kůlny pro hospodářské stroje poplatek podle § 6 těchto pravidel v částce 1.200 Kč. Platebním rozkazem z 24. května 1930 předepsal pak podle téhož ustanovení mezi jiným též poplatek za kolaudační úřední povolení, které udělil pro zmíněnou stavbu výměrem z 12. května 1930, a to v částce 1.296 Kč.

Odvolání z tohoto platebního rozkazu podané fou R. B. bylo rozhodnutím obecního zastupitelstva zamítnuto podstatně z důvodu, že podle § 6 dávk. pravidel jest platiti poplatek stavební za každé úřední povolení ve věcech stavebních a tedy také za povolení k užívání stavby.

Dalšímu odvolání okresní úřad v Roudnici n. L. nař. rozhodnutím vyhověl, ježto povolení kolaudační není povolením ve smyslu stav. řádu, povolením, jímž by se povinnosti a práva stran zakládaly, nýbrž toliko úředním vysvědčením, že z ohledů stavební a zdravotní policie lze stavby používat. Děje-li se pak vybírání poplatků stavebních podle stavebního řádu a na jeho základě, nelze kolaudační povolení považovati za úřední povolení, za něž jest podle § 6 dávk. pravidel poplatek platiti. Takovým povolením jest povolení ke stavbě, stanovení stav. čáry a pod.

O stížnosti obce města R. dovozující, že jest poplatek platiti i za udělení kolaudačního povolení, uvážil nss takto:

Pravidla o vybírání obecních poplatků stavebních v městě R., shodná se vzorc. pravidly vl. nař. č. 143/22, rozeznávají několik druhů stavebních poplatků. Podle ustanovení § 1 vybírají se poplatky za komise, konané stav. úřadem podle stav. řádu, za povolení k rozdělení pozemků na stav. místa nebo k přeměně pozemků dosud nezastavěných na staveniště a za povolení, aby mohlo býti při stavbě užito veřejného statku. Podle ustanovení § 6 vybírají se pak poplatky »za úřední povolení ve věcech stavebních«, a to jednak »za ustanovení stav. čáry a svahu«, jednak »za novostavby, přístavby, přestavby a nástavby«, »za stavební změny a úpravy při budovách stávajících jakéhokoli druhu neb účelu« a »za ohrady«. V této druhé skupině § 6 prav. předmět poplatkové povinnosti — kterým jest všeobecně »povolení ve věcech stavebních« — nedeterminuje vyznačením určitého povolovacího aktu, nýbrž — užívaje dikce »za novostavby, přístavby, přestavby a nástavby«, »za stavební změny a úpravy«, »za ohrady« — vyznačením předmětu, na nějž se »povolení ve věcech stavebních« vztahuje. Při tom připíná se svou dikcí zřejmě na ustanovení § 27 stav. ř. pro Čechy-venkov resp. obdobná usta-

novení ostatních stav. řádů o stav. povolení. Tato dojista nápadná dikce, která pomíjí nejdůležitější »povolení ve věcech stavebních«, t. j. povolení stavební, nutí k závěru, že předmětem poplatkové povinnosti normované v § 6 (mimo poplatek za ustanovení stav. čáry a niveau) není jednotlivý povolovací akt, nýbrž celý ten který stav. projekt (novostavba, přístavba atd.), resp. ve svém souhrnu obě povolení, kterých zpravidla stav. projekt ke svému praktickému dovršení potřebuje, t. j. jak stavební konsens, tak i povolení k užívání stavby ve smyslu § 124 česk. stav. ř. resp. obdobných ustanovení stav. řádů ostatních. Z toho plyne však závěr, že byl-li podle sazeb § 6 vyměřen a zapraven poplatek za stav. konsens pro ten který stav. projekt, je tím poplatková povinnost za tu kterou »novostavbu, přístavbu atd.« splněna (ovšem pokud nenastane změna projektu, vyžadující nového stav. konsensu), a že tedy za eventuelně nutné povolení k užívání stavby nelze již předepisovati poplatek po druhé. Při opačném výkladu dospělo by se k výsledku, že »za novostavbu« atd. vyměřuje se poplatek podle § 6 dvakrát. Takováto iterace poplatkové povinnosti vyžadovala by však výslovné normy, kterou v § 6 nalézt nelze.

Pro opačný názor nelze se s úspěchem dovolávati ani toho, že § 6 stanově v odst. 1: »za úřední povolení ve věcech stavebních vybírají se vedle poplatků komisionelních (§§ 2—4) poplatky (stavební taxy) . . .« cituje při tom výslovně § 2, který v bodě c) normuje zvláštní poplatek komisionelní také za komisionelní prohlídku za příčinou povolení k obývání nebo užívání budovy. Naopak úvaha, že dávk. pravidla vedle komisionelního poplatku za stavební komisi [§ 2 lit. a) a b)] a za komisi kolaudační [§ 2 lit. c)] na jedné straně kladou na druhé straně jenom jednu stavební taxu za »novostavbu« atd., aniž se zmiňují o zvláštní stavební taxě za povolení užívací, potvrzuje názor shora vyvozený, že stavební taxa za »novostavbu« atd. zahrnuje poplatek za povolení stavební i užívací.

Že pouhý zájem fiskální, stížností zmíněný, nemůže býti důvodem pro jinaký výklad pravidel, o tom netřeba se šířiti.

Za tohoto stavu nemohl nss výrok nař. rozhodnutí shledati nezákonným.

Č. 10.295.

O b e c n í d á v k y: * Ustanovení § 1 odst. 2 pravidel o obecní dávce z nájemného ve znění čl. VI. § 1 odst. 2 vzor. pravidel vl. nař. 15/1928 Sb., podle něhož částky, o které bylo nájemné od 1. ledna 1928 zvýšeno, nejsou základem pro vyměření dávky, vztahuje se i na případy, kde nájemní objekt po 31. prosince 1927 za nájemné proti roku 1927 vyšší byl nově pronajat.

(Nález ze dne 23. ledna 1933 č. 121.)

V ě c: Dr. Julius W. v Ch. proti okresnímu úřadu v Chebu o dávku z nájemného, vodné a poplatek za používání obecních stok.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.